

Глава 1

ПОГРЕБАЛНО БУРИТО

Слоун

Люлката ритмично скърцаше под мен, докато се оттласквах с върховете на пръстите си от пода на верандата. Студените пръсти на януари се промъкваха под одеялото и през пластове на дрехите ми. Но шегата беше за тяхна сметка, понеже вътрешно вече бях замръзнала.

Оклюмалият коледен венец на гордо лилавата входна врата привлече погледа ми. Трябваше да го сваля.

Трябваше да се върна на работа.

Трябваше да се кача отново горе и да си сложа дезодоранта, който бях забравила.

Очевидно трябваше да направя много неща. Всички те изглеждаха монументални, сякаш влизането вътре и изкачването на стълбите до стаята ми изискваше същото количество енергия като преход до Еверест.

Съжалявам, Нокъмаут. Ще трябва да се примириш с библиотекарка с телесна миризма.

Вдишах острия като бръснач въздух. Смешно беше как трябваше да си напомням да върша нещо толкова автоматично като дишането. Скръбта има начин да се просмуква във всичко, дори когато си подготвен за нея.

Вдигнах чашата на баща ми с надпис „Сълзите на противниковия адвокат“ и ударих смела глътка вино за закуска.

Щях да прекарам остатъка от деня сред неприятната топлина на „Да си умреш“, непочтително кръстения погребален дом на Нокъмаут. Термостатът в погребалния дом не падаше под двайсет и четири градуса, за да пасне на разредената кръв на тълпите със старци, които обичайно приемаше.

Дъхът ми излезе като сребрист облак. Когато се разсея, видимостта ми към съседната къща се проясни.

Беше двуетажна, невзрачна, с бежова фасада и практически озеленена площ.

За да съм честна, моята ексцентрична викторианска къща караше повечето домове да изглеждат скучни в сравнение с опасващата я веранда и грубата кула. Но до съседния имот имаше празнота, която правеше контраста още по-забележим. Повече от десетилетие единствените признаци на живот бяха ограничени до екипа, който идваше да поддържа двора, и редките посещения от противния собственик.

Чудех се защо просто не я беше продал или изгорил до основи. Или каквото там правеха безумно богатите мъже с местата, които пазеха сенки и тайни.

Дразнеше ме, че все още я притежава. Че от време на време все още оставаше там. Никой от нас не искаше да бъде обременен с тези спомени. Никой от нас не искаше да споделя границата на имота.

Входната ми врата се отвори и майка ми излезе навън.

За мен Карън Уолтън винаги е била красива. Дори днес, дори с изписаната на лицето ѝ скръб, пак беше хубава.

– Какво мислиш? Твърде много ли е? – попита тя, завъртайки се в новата си малка черна рокля. Благопристойното деколте и дълги ръкави преминаваха във флиртаджийска парти пола с тъмен тюл, който блестеше. Гладката ѝ, подстригана на черта руса коса беше прибрана назад с кадифена лента.

Приятелката ми Лина ни беше завела на пазар преди няколко дни, за да ни помогне да намерим тоалети за погребението. Бях избрала къса, прилепнала, плетена черна рокля, със скрити в шева на полата джобове. Беше красива и никога повече нямаше да я облека.

– Изглеждаш страхотно. Перфектна е – уверих я аз, повдигайки ъгълчето на одеялото в покана.

Тя седна и потупа коляното ми, докато завивах и двете ни.

Тази люлка беше в центъра на семейството ни от цяла вечност. Събирахме се тук за хапване и клюки след училище. Родителите ми се срещаха на тази люлка за целогодишния ежеседмичен „щастлив час“. След като измиехме чиниите на Деня

на благодарността, всички се отпускахме тук с любимите си книги и топли одеяла.

Преди две години наследих абсурдно чудовищния дом с неговите маслинозелени, лилави и морскосини цветове, когато родителите ми се преместиха във Вашингтон, за да бъдат поблизо до лекарите на татко. Винаги съм я обичала. Нямаше друго място на света, което да усещам като дом. Но моменти като този ме караха да осъзная, че вместо да се разрасне, семейството ни се смаляваше.

Мама въздъхна.

– Е, това е гадно.

– Поне изглеждаме добре, *докато* е гадно – изтъкнах аз.

– Това е начинът на Уолтър – съгласи се тя.

Входната врата се отвори отново и сестра ми, Мейв, се присъедини към нас. Беше облечена с нетърпящ глупости черен костюм с панталон и вълнено палто и стискаше димяща чаша чай. Изглеждаше хубава, както винаги, но изморена. Отбелязах си наум да я потормозя след погребението, за да се уверя, че нищо друго не се случва с нея.

– Къде е Клоуи? – попита мама.

Мейв завъртя очи.

– Сведе избора до два тоалета и ми каза, че има нужда от малко време с всеки един, преди да вземе крайното решение – каза тя, смествайки се на възглавницата до майка ни.

Племенницата ми беше модна икона от най-висша класа. Поне най-високата класа, която можеше да си позволи дванайсетгодишна с ограничена издръжка в провинциална Вирджиния.

Няколко мига се люляхме в мълчание, всяка изгубена в собствените си спомени.

– Помните ли, когато баща ви купи онази коледна елха, която беше толкова голяма, че не можа да мине през входната врата? – попита мама с усмивка в гласа.

– Началото на традицията ни с елхата на верандата – спомни си Мейв.

Усетих пробождане на вина. Тази Коледа не бях сложила елха на верандата. Дори не бях сложила в къщата. Само вече умрелия венец, който купих от благотворителната инициатива в училището на Клоуи. Ракът беше направил други планове за семейството ни.

Реших, че ще се реванширам следващата Коледа. Тук щеше да има живот. Семейство. Смях, курабийки, алкохол и зле опаковани подаръци.

Това беше искал татко. Да знае, че животът ще продължи, макар ужасно да ни липсва.

– Знам, че баща ви беше по мотивиращите речи – започна мама. – Но му обещах, че ще дам всичко от себе си. Така че ето какво ще стане. Ще влезем в онзи погребален дом и ще му дадем най-доброто проклето погребение, което този град някога е виждал. Ще се смеем и ще плачем, и ще си спомняме какви късметлии бяхме, че беше с нас през всичкото това време.

Двете с Мейв кимнахме, а сълзите вече изпълваха очите ни. Примигнах, за да ги прогоня. Последното, от което имаха нужда мама или сестра ми, беше да се разправят с вулкан от тъга от моя страна.

– Ще чуя ли „да, по дяволите“? – попита мама.

– Да, по дяволите – отговорихме с треперещи гласове.

Мама прехвърли поглед помежду ни.

– Това беше жалко.

– Боже. Съжалявам, че не сме достатъчно весели за погребението на татко – отвърнах сухо.

Мама бръкна в джоба на роклята си и извади розова манерка за алкохол.

– Това би трябвало да помогне.

– Часът е 9:32 сутринта – каза Мейв.

– Аз пия вино – възразих и вдигнах чашата си.

Мама подаде на сестра ми манерката.

– Както баща ви обичаше да казва: „Не можем да прием цял ден, ако не започнем сега“.

Мейв въздъхна.

– Хубаво. Но ако ще започваме да прием отсега, ще вземем такси до погребението.

– Ще пия за това – съгласих се аз.

– Наздраве, татко – каза тя и отпи, трепвайки почти моментално.

Мейв подаде обратно манерката, а мама я вдигна в мълчалив тост.

Входната врата отново се отвори със замах и Клоуи изскочи на верандата. Племенницата ми носеше чорапогашник

на фигури, лилави сатенени шорти и рипсено поло. Косата ѝ беше оформена в две черни пухчета на върха на главата ѝ. Мейв трябва да беше изгубила битката за грима днес, защото клепачите на Клоуи бяха с тъмнолилави сенки.

– Мислите ли, че това ще отвлече вниманието твърде много от дядо? – попита тя, заемайки поза с ръка на кръста.

– Мили боже – промърмори сестра ми под нос и отново отмъкна манерката.

– Красива си, миличка – каза мама, ухилвайки се на единствената си внучка.

Клоуи се завъртя.

– Благодаря ти и го знам.

Дундестата, нацупена котка, която наследих заедно с къщата, се домъкна на верандата, гледайки осъдително както винаги. На полудивия бълхарник бе дадено величественото име лейди Милдред Мяхуингтън. Във времето беше съкратено до Мили Мяху Мяху. Сега, когато трябваше да ѝ извикам за осемнайсети път да не си точи ноктите на гърба на дивана, беше просто Мяху Мяху или „Хей, задник“.

– Върви вътре, Мяху Мяху, или ще останеш навън цял ден – предупредих аз.

Котката не удостои предупреждението ми с отговор. Вместо това се отърка в черния чорапогащник на Клоуи и после седна в краката ѝ, за да обсипе котешкото си дупе с внимание.

– Гнусно – отбеляза Мейв.

– Супер. Сега трябва да изчистя козината от чорапогащника си – оплака се Клоуи, тропвайки с единия си обут в ботуш крак.

– Ще намеря ролката – предложих аз, ставайки от люлката и побутвайки котката с крак, докато не се претърколи по гръб, за да оголи дундестото си коремче. – Кой иска вино за закуска?

– Знаеш какво казват – каза мама, дръпвайки сестра ми на крака. – Шардонето е най-важното хранене за деня.

* * *

Топлото, мъгляво, алкохолно замайване започна да намалява през втория час от посещението. Не исках да бъда тук, стойки пред урната от неръждаема стомана, в стая с потискащи

паунови тапети, приемайки съболезнования и слушайки истории за това какъв невероятен човек е бил Саймън Уолтън.

Осъзнах, че вече няма да има нови истории. Моят сладък, брилянтен, добросърдечен, некоординиран баща го нямаше. И всичко, с което оставахме, бяха спомени, които никога нямаше да запълнят дупката от липсата му.

– Просто не знам какво ще правим без чичо Саймън – каза братовчедка ми Неса, крепейки пухкаво бебе на хълбока си, докато съпругът ѝ спореше с техния носещ папийонка тригодишен син. Татко винаги носеше папийонки. – Той и майка ти идваха веднъж месечно да гледат децата, за да можем двамата с Уил да излезем.

– Той обичаше да прекарва време с децата ти – уверих я аз.

Родителите ми не държаха в тайна, че искат пълна къща. Това беше причината да купят виеща се викторианска къща с осемнайсет стаи и достатъчно голяма трапезария, за да побере двайсет души. Мейв покорно беше направила едно внуче, но разводът и преуспяващата ѝ адвокатска кариера временно възпрепятстваха планове за второ.

А после бях аз. Бях главна библиотекарка на най-добрата проклета обществена библиотека в района на трите щата, скъсвах си задника, за да разширя каталога, програмите и услугите ни. Но никак не бях близо до брак и бебета сега, когато навърших трийсет. Кое то беше... по дяволите. Преди известно време.

Бебето на Неса изплю малинка насреща ми и изглеждаше особено доволно от себе си.

– О-о – каза братовчедка ми.

Проследих погледа ѝ до дребосъка, който бягаше от баща си, като тичаше в кръг около пиедестала на урната.

– Поддръж го – каза Неса, подавайки ми бебето. – Мама трябва тихо и грациозно да спаси деня.

– Да знаеш – казах на бебето, – на татко вероятно щеше да му хареса, ако брат ти събори праха му днес. Би си помислил, че е много забавно.

То ме изгледа с особено любопитство с най-големите, най-сини очи, които някога бях виждала. Беше предимно плешиво, с тъничка, руса коса, внимателно събрана с дръзко розова панделка. Един покрит в лиги юмрук се протегна и прокара пръст по бузата ми.

Беззъбата усмивка ме хвана неподготвена, както и кикотенето, което излезе някъде от заобленото гумбаче. Щастие – от искрящия вид – се надигна в мен.

– Кризата е избегната – каза Неса, появявайки се отново. – Ооо, тя те харесва!

Братовчедка ми взе дъщеря си и бях изненадана, когато топлата, кикотеща се тежест ми залипсва. Чувствайки се замаяна, загледах как малкото семейство продължи нататък по редицата, за да поздрави майка ми и сестра ми.

Бях чувала, че женският биологичен часовник започва да тиктака с едно помирираване на бебешка главичка, но да се случи на погребение? Това трябваше да е за пръв път.

Разбира се, че исках семейство. Винаги съм предполагала, че ще имам време... след колежа, после след като получа първата си работа, после след като получа мечтаната работа в родния си град, после след като преместя библиотеката в новата ѝ сграда.

Не ставах по-млада. Яйцеклетките ми не ставаха по-свежи като по чудо. Ако исках собствено семейство, трябваше да започна сега.

Е, мамка му.

Превзеха ме еволюционни инстинкти и огледах Бъд Никълби, когато застана пред мен и изказа съболезнованията си. Тънката, източена фигура на Бъд винаги беше облечена с гашеризон. Тъй като самата аз носех очила, не възразявах срещу неговите в стила на Ленън. Но дългата, сребриста опашка и плановете му да се пенсионира и да си построи скрит бункер в Монтана определено не можех да преглътна и приема.

Имах нужда от мъж, достатъчно млад, за да *иска* да изтърпи бебета с мен. За предпочитане тук, където наблизко имаше „Костко“ и „Таргет“¹.

Сигналът на биологичния ми часовник беше прекъснат от появата на Нокс и Наоми Морган. Брататото лошо момче на Нокъмаут беше хлътнало здраво по булката беглец, когато беше пристигнала в града миналата година. Двамата бяха успели да изградят онова „и заживели щастливо“, което поглъщах от страниците, когато бях тийнейджърка... и като по-голяма... и дори миналата седмица.

¹ Големи вериги магазини за всякакви стоки. – Б. пр.

Като говорим за еволюционни инстинкти, сърдитият Нокс в костюм – вратовръзката се беше килнала, сякаш не можеше да се занимава да я върже правилно – определено беше подходящ за баща. Широкоплещестият му брат, Наш, се появи зад него в изрядна полицейска униформа. Той собственически стискаше ръката на годеницата си, красивата и модерна Лина. И двамата мъже бяха изключителен генетичен материал.

Отърсих се от репродуктивните си възжеления.

– Благодаря ви, че дойдохте – казах аз.

Наоми изглеждаше женствена и нежна в тъмносиня плетена рокля, а косата ѝ беше оформена в подскачащи тъмни вълни. Прегръдката ѝ миришеше леко на лимонов препарат, което ме накара да се усмихна. Когато беше стресирана, отегчена или щастлива, Наоми чистеше. Това беше любовният ѝ език. Библиотеката никога не бе била по-чиста, след като тя пое ролята на координатор за работа с общността.

– Много съжаляваме за Саймън. Беше такъв невероятен човек – каза тя. – Радвам се, че успях да се запозная с него на Деня на благодарността.

– Аз също – съгласих се аз.

Това беше последният официален празник в семейния дом на Уолтън. Къщата се пръскаше по шевовете от приятели, семейство и храна. Толкова. Много. Храна. Въпреки болестта си татко беше безумно щастлив.

Споменът ме удари с нова вълна от скръб и дадох всичко от себе си да не се поддам на грозния рев, който успях да прикрия като хълцане, докато се измъквах от прегръдката на Наоми.

– Съжалявам. Твърде много вино за закуска – излъгах аз.

Приятелката ни Лина пристъпи напред. Беше с дълги крака и строга дори в секси костюм с панталон и високи токчета, от които ти потичаха лигите. Направи гримаса, след което се наведе за неловка прегръдка. Лина не беше от разнежения тип с никой друг освен с Наш. Това ме накара да оценя жеста още повече.

Макар че, ако хората не спряха да бъдат мили с мен, стената, която задържахше безкрайния резервоар от скръб, щеше да се пропука.

– Това е гадно – прошепна тя, преди да ме пусне.

– Да. Наистина е – съгласих се аз, прочиствайки гърло и

потискайки емоциите си. Можех да се справя с гнева. Гневът беше лесен, чист и преобразяващ, могъщ дори. Но не се чувствах удобно да споделям с околните по-обърканите емоции.

Лина отстъпи назад и се плъзна под ръката на Наш.

– Какво ще правиш след това... забавление? – попита тя.

Знаех точно защо питаше. Щяха да бъдат до мен, ако поисках. По дяволите, дори и да не исках. Ако дори за секунда помислеха, че имам нужда от рамо, на което да поплача, добре направен коктейл или да ми се почистят етажите, Наоми и Лина щяха да бъдат там.

– Мама запази нощувка в спа с някои приятелки, а Мейв организира семейна вечеря за гостите, които не са от града – казах аз. Не лъжех. Сестра ми щеше да бъде домакиня на лелите, чичовците и братовчедите ни. Но вече планирах да симулирам мигрена и да прекарам нощта, като излея пороя от мъка в усамотението на собствения си дом.

– Нека се съберем скоро. Но не на работа – добави строго Наоми. – Вземи си колкото време ти е нужно.

– Да. Определено. Благодаря – отвърнах.

Приятелите ми продължиха надолу по редицата към мама, оставяйки бъдещите татковци на бебетата им с мен.

– Това е адски шибано – каза грубо Нокс, когато ме прегърна.

Усмихнах се до гърдите му.

– Прав си.

– Ако имаш нужда от нещо, Слоуни Балоуни – каза Наш, пристъпвайки напред, за да ме прегърне. Нямаше нужда да довършва изречението. Бяхме израснали заедно. Знаех, че мога да разчитам на него за всичко. Както и на Нокс, макар да не го предложи. Просто щеше да се появи и намусено да извърши някаква грижовна услуга, а после да се ядоса, ако се опитам да му благодаря.

– Благодаря ви, момчета.

Наш се отдръпна и огледа тълпата, която преливаше от залата във фойето. Дори и на погребение, началникът на полицията ни беше като куче пазач, уверявайки се, че хората му са в безопасност.

– Не сме забравили какво направи баща ти за Лусиан – каза той.

Напрегнах се. Всеки път, когато някой споменеше името му, сякаш камбанка звънтеше в черепа ми, резонирайки в костите ми, все едно трябваше да значи нещо. Но не беше така. Вече не. Освен ако „мразя този тип“ се броеше за „нещо“.

– Е, да, татко помогна на много хора в живота си – казах неловко.

Вярно беше. Саймън Уолтън се раздаваше като адвокат, треньор, ментор и баща. Като се замисля, той и величието му вероятно бяха причината за настоящото ми безбрачно, бездетно съществуване. В крайна сметка как да си намеря партньор в живота, когато никой не можеше да се мери с онова, което родителите ми бяха открили един в друг?

– Като говорим за дявола – каза Нокс.

Всички погледнахме към вратата в дъното на стаята, която сякаш внезапно се беше смалила до мрачния мъж в скъп костюм.

Лусиан Ролинс. Лус или Луси за приятелите си, от които имаше малко. Луцифер за мен и за остатъка от легиона на враговете му.

Мразех как тялото ми реагираше на този мъж всеки път, когато той влезеше в стаята. Онова трептящо вълнение, сякаш всеки нерв в тялото ми едновременно получаваше едно и също послание.

Можех да се справя с това инстинктивно, биологично предупреждение за приближаваща опасност. В края на краищата в този мъж нямаше нищо безопасно. Онова, с което не можех да се справя, беше как трепетът моментално се превръщаше в топло, щастливо, отвръщащо „Ето те“, сякаш бях затаявала дъх до появата му.

Смятах се за широкоокроена, живеи-и-остави-другите-да-живеят, относително зряла възрастна. И въпреки това не можех да гърпя Лусиан. Самото му съществуване ме нервираше. Което беше точно онова, което си напомнях всеки проклет път, в който той се появеше, сякаш призван от някакво глупаво, отчаяно място в душата ми. Докато не си припомнях, че той вече не беше красивото момче от тийнейджърските ми книжни мечти.

Онзи Лусиан, мечтателното, обещаващо момче, което носеше твърде голям товар, го нямаше. На негово място беше

студен, безмилостен мъж, който ме мразеше толкова, колкото го мразех и аз.

Вярах ти, Слоун. А ти разруши това доверие. Ти навреди повече, отколкото той някога би могъл.

Вече бяхме различни хора. Погледите ни се срещнаха с онова познато, неловко разпознаване.

Странно беше да имам тайна с момчето, което някога обичах, а сега да яделя с мъжа, когото не можех да понасям. Имаше подтекст при всяко взаимоотношение. Значение, което никой освен нас не можеше да разшифрова. И може би имаше малко, глупаво, тъмно ъгълче вътре в мен, което усещаше тръпка всеки път, когато погледите ни се срещнеха. Сякаш тази тайна ни свързваше по начин, който никога не можеше да бъде прекъснат.

Той се придвижваше напред, тълпата се разделяше около него, сякаш силата и богатството излъчваха своя следа.

Но не дойде при мен. Отиде право при майка ми.

– Милото ми момче. – Мама разтвори ръце и Лусиан пристъпи между тях, прегръщайки я по начин, който показваше смущаваща близост.

Нейното мило момче? Лусиан беше четиресетгодишен мегаломан.

Братята Морган продължиха нататък, за да се присъединят към приятеля си и мама.

– Как се справяте всички, Слоун? – попита госпожа Туийди, възрастната, ходеща на фитнес съседка на Наш, когато зае мястото им. Беше облечена в изцяло черен велурен анцуг, а косата беше отметната от лицето ѝ от мрачно изглеждаща лента.

– Справяме се. Много благодаря, че дойде – казах аз, поемайки мазолестата ѝ ръка.

С ъгълчето на окото си видях как мама леко се отдръпна от прегръдката с Лусиан.

– Не мога да ти благодаря достатъчно. Никога няма да мога да ти се отплатя за онова, което направи за Саймън. За мен. За семейството ни – каза му тя през сълзи.

Ъ, какво? Очите ми нямаха избор, освен да литнат към дяволски красивото лице на Лусиан.

Боже, беше красив. Като направен от боговете красив. Щеше да създаде прекрасни малки демонични бебета.

Не. Не. Абсолютно не. Биологичното ми падение нямаше да ме накара да гледам на Лусиан Ролинс като на потенциален съпруг.

– Да знаеш, казват, че вдигането на тежести е добро за скръбта. Трябва да дойдеш във фитнеса тази седмица. Моят екип ще се погрижи добре за теб – изкряка госпожа Туийди, докато се напругах да подслушам майка ми и Лусиан.

– Длъжник съм и на двама ви – каза той с дрезгав глас.

За какво, по дяволите, говореха? Разбира се, родителите ми и Лусиан бяха близки, докато той беше своенравен тийнейджър в съседната къща. Но това звучеше като нещо по-дълбоко, по-скорошно. Какво се случваше и защо аз не знаех за това?

Пръсти щракнаха пред лицето ми, сепвайки ме.

– Добре ли си, хлапе? Изглеждаш бледа. Искаш ли да хапнеш? Имам протеинов бар и манерка – каза госпожа Туийди, ровейки в чантата си за фитнес.

– Добре ли си, Слоун? – попита мама, забелязвайки разговора ни.

Сега и двамата с Лусиан ме гледаха.

– Добре съм – уверих я бързо.

– Отнесе се – избъбри госпожа Туийди.

– Наистина, добре съм – настоях аз, отказвайки да срещна погледа на Лусиан.

– Тук си от повече от два часа. Защо не отидеш да си поемеш свеж въздух? – предложи мама. Канех се да отбележа, че и тя стоеше там също толкова дълго, когато се обърна към Лусиан. – Ще възразиш ли?

Той кимна и после внезапно се оказа в личното ми пространство.

– Ще я заведа.

– Добре съм – казах отново, отстъпвайки паникьосано назад. Пътят ми за бягство беше блокиран от голяма украса от погребални цветя. Дупето ми се сблъска с поставката и аранжировката от пожарната служба на Нокъмаут се разклати.

Лусиан закрепил цветята, а после сложи голямата си, топла ръка на кръста ми. Усещането беше, сякаш светкавица ме е поразила право в гръбнака.

Внимавах никога да не го докосвам. Странни неща се случваха с мен, когато го правех.

Не взех съзнателното решение да го оставя да ме поведе навън. Но ето ме, движейки се като покорен голдън ретрийвър.

Наоми и Лина наполовина бяха станали от местата си, изглеждайки угрижени. Но поклатих глава. Можех да се справя с това.

Той ме отведе от задушната стая към гардеробната и след по-малко от минута се намерих на тротоара пред погребалния дом, а потискащото струпуване на тела и жуженето на разговорите останаха зад нас. Беше студена, зимна сряда. Очилата ми се замъглиха от смяната на температурата. Издутите, сиви облаци висяха несигурно над нас, обещавайки сняг до края на деня.

Татко обичаше снега.

– Ето – дразнещо каза Лусиан, тиквайки ми палто.

Той беше висок, смугъл и зъл.

Аз бях ниска, бледа и страхотна.

– Това не е мое – казах аз.

– Мое е. Облечи го, преди да си измръзнала до смърт.

– Ако го облека, ще се махнеш ли? – попитах аз.

Исках да бъда сама. Да си поема въздух. Да гледам сърдито облациите и да кажа на баща си, че ми липсва, че мразя рака, че ако завали сняг, ще легна по гръб в него и ще му направя снежен ангел. Може би щях да имам време да пусна няколко от сълзите, които задържах в себе си.

– Не. – Той взе нещата в свои ръце и наметна палтото върху раменете ми.

То беше от дебела, тъмна, подобна на кашмир материя с гладка сатенена подплата. Скъпо. Секси. Висеше отгоре ми като дебело одеяло. Ухаеше... „божествено“ не беше подходящата дума. Възхитително опасно. Ароматът на мъжа беше като афродизиак.

– Яде ли днес?

Примигнах.

– Какво?

– Яде ли днес? – Той подразнено подчерта всяка дума.

– Днес не ти се полага да ми се тросваш, Луцифер. – Но на думите ми им липсваше обичайният плам.

– Тогава това е „не“.

– Извини ни, че закусихме с уиски и вино.

– Исусе – промърмори той. След това посегна към мен.

Вместо да отскоча назад или да му нанесе карате удар в гърлото, останах втрещена. Да не би да правеше недодялан опит да ме прегърне? Да ме опипа?

– Какво правиш? – изписах аз.

– Не мърдай – нареди той. Ръцете му изчезнаха в джобовете на палтото.

Беше точно с трийсет сантиметра по-висок от мен. Знам, защото се мерихме веднъж. Маркировката му с молив все още беше на вратата на кухнята ми. Част от историята, която и двамата се преструвахме, че не помним.

Извади една цигара и гладка сребърна запалка.

Дори вредните навици не можеха да контролират Лусиан Ролинс. Позволяваше си по една-единствена цигара на ден. Намирах самоконтрола му за дразнеш.

– Сигурен ли си, че искаш сега да използваш единствената си почивка за цигара? Едва обяд е – изтъкнах аз.

Гледайки ме сърдито, той запали цигарата, прибра запалката в джоба и след това извади телефона си. Палците му полетяха по екрана, преди да го прибере обратно в сакото. Извади цигарата от устата си и издиша син дим, докато ме гледаше сърдито.

Всяко движение беше хищническо, обрано и ядосано.

– Няма нужда да си ми детегледачка. Появи се. Свободен си да си вървиш. Сигурна съм, че имаш по-важни неща за правене в сряда, отколкото да се мотаеш в Нокъмаут – казах му аз.

Той ме изгледа над края на цигарата и нищо не каза. Имаше навика да ме гледа, сякаш бях очарователно отблъскваща. Както аз гледах плужеците в двора си.

Скръстих ръце.

– Хубаво. Ако си твърдо решен да останеш, защо мама каза, че ти е длъжница? – попитах аз.

Той продължи да мълчи и да ме гледа гневно.

– Лусиан.

– Слоун. – Изрече името ми дрезгаво като предупреждение. И въпреки ледените пръсти, които усещах по гръбнака си, почувствах нещо топло и опасно да се развива в мен.

– Трябва ли да си толкова противен през цялото време? – попитах аз.

– Днес не искам да се карам с теб. Не и тук.

По унизително стечение на обстоятелствата очите ми моментално се напълниха с горещи сълзи.

Друга замайваща вълна от скръб ме заля и се заборих да я отблъсна.

– Вече няма да има нови истории – промърморих аз.

– Какво? – тросна се той.

Поклатих глава.

– Нищо.

– Каза, че вече няма да има нови истории – напомни той.

– Говорех на себе си. Вече няма да имам нови спомени с татко. – За мое пълно унижение, гласът ми се прекърши.

– Мамка му – промърмори Лусиан. – Седни.

Бях толкова заета да се опитвам да не покажа на заклетия си враг сълзите си, че едва забелязах как ме бутна не особено нежно към бордюра. Ръцете му отново заровиха из джобовете на палтото и пред лицето ми се появи носна кърпичка.

Поколебах се.

– Ако използваш палтото ми, за да си избършеш носа, ще те накарам да ми купиш ново, а не можеш да си го позволиш – предупреди той, размахвайки носната кърпичка.

Дръпнах я от ръката му.

Той седна до мен, внимавайки да пази няколко сантиметра помежду ни.

– Не искам да слушам хленчене, че си си изцапал скъпия костюм – измърморих аз, а след това шумно издихах нос в абсурдната му носна кърпичка. Кой носеше сополени парцали за многократна употреба със себе си в наши дни?

– Ще се опитам да се контролирам – кротко каза той.

Седяхме в тишина, докато се стараех с всички сили да се овладеея. Наклоних глава и вдигнах поглед към тежките облаци, пожелавайки си сълзите ми да пресъхнат. Лусиан беше последният човек на Земята, когото исках да ме види уязвима.

– Можеш да ме разсееш с хубава, нормална кавга, да знаеш – обвиних го аз.

Той с въздишка изпусна друг облак дим.

– Хубаво. Беше глупаво и егоистично от твоя страна да не ядеш тази сутрин. Сега майка ти е вътре и се тревожи за теб, а ти правиш лошия ден още по-лош за нея. Сестра ти и приятели

лите ти са притеснени, че не се справяш. А аз съм тук отвън, за да се уверя, че няма да припаднеш, така че те да могат да продължат да скърбят.

Гръбнакът ми се изпъна.

– Много ти благодаря за *загрижеността*.

– Днес имаш една задача. Да поддържаш майка си. Подкрепи я. Сподели мъката ѝ. Направи каквото е нужно, за да бъдеш онова, от което *тя* има нужда днес. Ти изгуби баща си, но тя изгуби партньора си. Можеш да скърбиш посвоему по-късно. Но днес е за нея, а да я караш да се тревожи за теб, е дяволски егоистично.

– Такъв задник си, Луцифер. – Проницателен, не напълно грешащ задник.

– Стегни се, феичке.

Старият прякор свърши работа, блокирайки безмилостната тъга, рязко заменяйки я с ярост.

– Ти си най-арогантният, мнителен...

Пред нас спря очукан пикап с емблемата на закусвалнята на Нокъмаут и Лусиан ми подаде цигарата си.

Изправи се, когато прозорецът се смъкна.

– Ето, господин Ролинс. – Бийн Тейлър, мършавият управител на закусвалнята, се подаде навън и връчи на Лусиан хартиена торба. Бийн прекарваше дните си, като ядеше дълбоко пържени деликатеси от закусвалнята и така и не качваше нито грам. В секундата, в която до устните му се докоснеше салатата, качваше килограми.

Лусиан му връчи банкнота от петдесет долара.

– Задръж рестото.

– Благодаря, човече! Много съжалявам да чуя за баща ти, Слоун – извика той през прозореца.

Усмигнах се леко.

– Благодаря, Бийн.

– Трябва да се връщам. Оставих жената да отговаря, а тя загаря картофите.

Той потегли, а Лусиан пусна торбата в скута ми.

– Яж.

С тази заповед, той се завъртя на пети и закричи обратно към входа на погребалния дом.

– Предполагам, че ще задържа палтото – извиках след него.

Наблюдавах го как се отдалечава и когато бях сигурна, че бе влязъл вътре, отворих торбата, за да открия любимото си бурило за закуска, плътно увито във фолио. Закусвалнята не правеше доставки. А Лусиан не трябваше да знае любимата ми закуска.

– Вбесяващ – промърморих под нос, преди да вдигна цигарата му към устните си, където почти можех да усетя вкуса му.